

[Ejler Koch.]

arbejdsulykkerne, vil det aflaste sundhedsvæsenet, og vi må derfor bede regeringen om at komme med de forslag, der ligger på dette område, og som er forberedt. Kan vi begrænse trafikulykkerne, vil vi aflaste sundhedsvæsenet, og vi må også derfor bede regeringen om at komme med den af den tidligere regering udarbejdede plan til bekæmpelse af trafikulykkerne, sådan som vi startede tidligere på dagen med at vedtage hastighedsgrænserne; vi må se at komme videre på dette område.

Men selv om vi selvfølgelig kan nå meget ved at forebygge, er det oplagt, at der altid vil være behov for en omfattende indsats mod sygdomme, og spørgsmålet er, hvordan vi skal gribe sagen an.

En udbygning af den praktiserende lægevirksomhed, både de alment praktiserende læger og specialisterne, vil nok være ønskelig, da det kan aflaste den kostbare sygehusbehandling; det er spørgsmålet om den ambulante behandling, som ministeren var inde på. Det er også mærkeligt, at antallet af praktiserende læger har været stagnerende i de sidste årtier. Vi må nok prøve at finde veje, hvorved vi kan sikre en udbygning; her ligger spørgsmålet om rekrutteringen til den almene praksis jo som en hindring i dag, og det er et spørgsmål, vi nok må se at få løst på en eller anden måde.

Men det er meget vigtigt i denne udbygning, at der sikres en sammenhæng mellem den primære sundhedstjeneste, den almene praksis og andre dele af den offentlige og sociale sektor, sådan som det er blevet behandlet i Wechselmann-udvalget.

Vi skal utvivlsomt passe meget på, hvordan vi tilrettelægger denne udvikling, og spørgsmålet er, som ministeren også nævnte det, om vi i den gældende lovgivning har de nødvendige styringsinstrumenter til at sikre os, at denne udvikling går i den rigtige retning. For mig er der ikke tvivl om, at et af de hidtidige problemer har været, at lægerne og personalet, der har arbejdet i sektoren, nok har været for dominerende og politikerne for passive i hele den prioritering; af alle de mange parter, som ministeren nævner, har politikerne nok stået for svagt i billedet.

Sagen er jo nemlig den, at man kan i høj grad allerede i dag rejse tvivl om, hvorvidt

de meget omfattende ressourcer anvendes hensigtsmæssigt. Spørgsmålet er, om sygehusvæsenet ikke allerede med det eksisterende personale kunne udnyttes en større del af dagen, om vi ikke ved en bedre tilrettelæggelse kunne nedskære mange af de irriterende ventetider. Og mon vi i det hele taget ikke kunne sikre en bedre udnyttelse, end tilfældet er i dag? En sådan udnyttelse bliver jo centralere og mere betydningsfuld på grund af den teknologiske udvikling, der betyder hurtigere forældelse af det apparatur, vi får, og betyder, at det bliver kostbarere og kostbarere.

Det er derfor afgørende, at en udbygning af den primære sundhedstjeneste ikke kommer til at betyde en ringere udnyttelse af sygehusenes kostbare inventar samtidig med, at vi udstyrer lægehuse landet over med andet kostbart inventar. Det vil nemt kunne betyde, at de mulige besparelser vil forsvinde ud i den blå luft.

Forudsætningen for den ønskede omprioritering bliver derfor, at der sikres amtskommunerne de nødvendige styringsinstrumenter til tilrettelæggelsen af udviklingen; det har de næppe i dag. Hvor langt vi skal gå i retning af denne styring, må jo nøje overvejes. Men den nuværende styring gennem kollegiale vedtægter og overenskomster rækker næppe til, hvis vi skal sikre os en hensigtsmæssig udvikling på dette område. Skal de praktiserende læger overtage flere funktioner og patienter fra sygehusene, stiller det krav om udstyr. Vi må derfor, og man kan måske sige det lidt slagordsagtigt, rejse spørgsmålet: skal vi hellere prøve at drage den praktiserende læge ind i sygehusvæsenet end føre patienterne ud af sygehusvæsenet for at sikre en bedre samlet udnyttelse?

Vi vil gerne fra socialdemokratiets side være med til i udvalget at drøfte, hvordan vi kommer videre med denne meget vigtige sag, om vi skal have en kommission, som ministeren overvejer, eller vi på anden måde skal få kulegravet det problem, inden vi træffer beslutninger i denne vigtige sag.

Erlendsson (FP):

I 1971 behandlede folketinget et meget lignende forslag fra socialdemokratiet, og det er naturligvis ikke uvæsentligt, at der af og til føres principiel diskussion om spørgs-